

Дитячий твір

Третякова Наталія Василівна
(філологічний факультет, гр. ЛЖ-6)

РОЗДІЛ 1

ПОБЛИЗУ ОЗЕРА КАЗАН

Було це в останні дні Нарнії. Далеко на заході, за Ліхтарною долиною, неподалік величного водоспаду жив собі Мавп. Був він таким старим, що ніхто не міг пригадати, коли ж він там з'явився; та таким розумним, бридким та зморшкуватим, яким тільки й може бути справжній Мавп. Жив він у невеликому будиночку, збудованому з гілок та вкритому листям, що ховався у кроні велетенського дерева; а звали його Бешкет.

Мало було в тій місцині звірів, чи людей, чи гномів, чи взагалі хоча б когось, хто вмів розмовляти; проте Бешкет знайшов-таки друга, який до того ж був йому ще й сусідом – віслюка Недотепа. У всякому разі вони називали одне одного друзями, хоча, якщо простежити за ними, можна було зрозуміти, що Недотеп був радше прислужником Бешкета, аніж товаришем. Саме він виконував усю роботу. Коли вони разом гуляли побіля річки, Бешкет набирив воду у великі шкіряні мішки, а от ніс їх додому Недотеп. Коли їм потрібно було щось із містечка, що розляглося нижче за течією річки, саме Недотеп брів донизу із великими плетеними кошиками на спині, та повертався назад із тими ж кошиками, але вже повними та важкими. А найсмачніше з того, що приносив Недотеп, завжди з'їдав Бешкет, пояснюючи при цьому: «Ти ж розумієш, Недотепа, мені не смакують трава та будяк, як тобі, тож зрозуміло, що усе, що я беру, мені належить по праву». А Недотеп відповідав на те: «Звісно, звісно, Бешкете, я все розумію». Недотеп взагалі ніколи не скаржився ні на що, адже він розумів, що Бешкет значно розумніший за нього, і йому здавалося, що для нього велика честь взагалі бути побіля Мавпа. А якщо Недотеп і намагався посперечатися про щось, Бешкет на те відповідав: «Заспокойся, Недотепа, я ж краще за тебе знаю, що слід робити. Ти ж розумієш, що ти не такий розумний». Недотеп завжди погоджувався: «Звісно, ти правий, Бешкете. Я нерозумний!». І, зітхнувши, робив те, що наказав йому Бешкет.

Одного весняного ранку ці двоє гуляли поблизу Озера Казан. То було велике озеро, оточене скелями, на заході Нарнії. Великий водоспад падав у нього із таким шумом, ніби грім гримів, не стихаючи й на мить, а з іншого боку витікала ріка Нарнія. Завдяки водоспаду вода в озері ніколи не спинялася, вона пінилася та клекотала, вируючи, ніби кипіла; саме тому озеро й назвали Казан. Найбільш нуртувало воно навесні, коли водоспад поповнювався снігами, що, розтанувши, струмками збігали з гір поблизу Нарнії, із Недоторканого заходу, де бере початок ріка.

Дивлячись на Озеро Казан, Бешкет раптом мовив, показуючи чорним кістлявим пальцем:

- Ти поглянь! Що то таке? Що що таке? – перепитав Недотеп
- Он те, жовте, що тільки-но упало з водоспаду. Дивись, он воно, пливе. Нам треба з'ясувати, що то. Воно нам треба? – перепитав Недотеп.
- Звісно треба! – запевнив Бешкет. – А раптом то щось потрібне? Ти ж мені справжній друг? Давай, стрибай в озеро та злови його. Тоді й роздивимось як слід.
- Стрибати в озеро? – перепитав Недотеп, прядучи довгими вухами.
- Ну а як іще ти пропонуєш його дістати? – спитав Мавп.
- Ну, бачиш, – протягнув Недотеп, – чи не краще тобі це зробити? Ти розумієш, ну, це ж ти хочеш дізнатися, що то, а мені не так уже й цікаво. І ще, ну, розумієш... в тебе ж є руки. Коли треба щось схопити, у тебе це так само добре виходить, як у

людини, чи в гнома. А в мене лише копита.

- Так, Недотепа, – мовив Бешкет, – не сподівався я від тебе таке почути. Зовсім, зовсім не чекав я такого від тебе.

- Що? Що я сказав не так? – перепитав ослик розгублено, адже він бачив, що тяжко образив Бешкета. – Я хотів лише...

- Хотів лише, щоб я поліз у воду, – закінчив за нього Мавп. – Ніби ти не знаєш, яке слабе здоров'я у мавп, та як легко вони застуджуються. Ну що ж, чудово. Я туди полізу. Хоча я й так уже змерз на цьому вітрі, але я це зроблю. І якщо я не виживу, ти пошкодуєш. – У голосі Бешкета бриніли сльози.

- Будь ласка, будь ласка, будь ласочка, не роби цього! – чи то проревів, чи то проговорив Недотеп. – Я ж не те мав на увазі, навіть не думав про таке! Ти ж знаєш який я дурний, я навіть не можу думати про дві речі водночас. Я забув про твоє слабе здоров'я. Звичайно я це зроблю. А ти навіть не думай про це. Пообіцяй мені, що цього не зробиш, Бешкете!

Бешкет слухняно пообіцяв, і Недотеп, цокочучи копитцями, побрів скелястим берегом озера, шукаючи місце, де можна було увійти в воду. Навіть якщо забути про холод, зайти у бурхливу пінисту воду було нелегко, і Недотеп, тремтячи, стояв цілу хвилину, не наважуючись зробити крок. Врешті-решт Бешкет мовив з-за спини віслучка: «Може все ж таки краще мені це зробити?» І Недотеп, почувши це, відповів: «Ні, ні, ти ж пообіцяв! Я вже йду» – і пішов.

Піниста хвиля накрила його обличчя, вода затекла йому в рот та засліпила його. Кілька секунд він пробув під водою, а виринув зовсім в іншому місці. А потім потрапив у водоверт, і обертався разом з нею все швидше, швидше й швидше, доки не потрапив прямо під водоспад, і там вода затигла його вглиб, на таку глибину, що він думав, що в нього не вистачить дихання, і що він уже ніколи не вирине. А коли все ж таки виринув, і все ж таки підплив до того, що йому треба було зловити, те щось попливло від нього, і теж потрапило під водоспад, і теж пішло на самісіньке Дно.

А коли воно знов сплигло на поверхню, воно виявилось ще далі, ніж раніше. Але врешті решт, ледь живий від втоми і холоду, він схопив таки те щось зубами. І вплив, тримаючи це перед собою, і плутаючись у ньому передніми ногами, бо було воно велетенське, як ковдра, і важке, і холодне, і слизьке.

Він кинув той здобуток перед Бешкетом, і стояв, тремтячи та намагаючись віддихатись, а вода краплями стікала з нього. А Мавп навіть не глянув на товариша, і не спитав, як він почувався. Бешкет одразу ж зайнявся знахідкою, і ходив навколо неї, і розкладав її, і обмацував, і обнюхував. Раптом його очі недобро блиснули, і він промовив:

- Це шкіра лева!

- Спра-га... Спра-га... Справді? – насилу видихнув Недотеп

- Цікаво, цікаво, цікаво, – повторював Бешкет сам собі, глибоко замислившись.

- Цікаво, хто вбив бідолашного лева, – підхопив Недотеп. – Він мав би спочити з миром. Його слід поховати.

- Та цей лев не вмів розмовляти, – відказав Бешкет, – не хвилюйся. Тут нема тварин, що вмють розмовляти, аж до Недоторканого заходу. Це шкіра звичайнісінького дикого лева.

Що ж, тут Мавп був правий. Мисливець, із людей, убив лева та зняв з нього шкіру десь у Недоторканому заході кілька місяців тому. Втім, то була інша історія.

(із повісті Клайва Льюїса "Останній бій")